

Rachel Hore

De naderende storm

Cornwall, april 2001

‘Alsjeblíeft, Will.’

‘Lucy, we zijn al laat. Als jullie meiden niet zo lang over het inpakken hadden gedaan...’

‘Op de kaart is het niet ver, kijk maar.’

‘Dat gaat niet, ik ben aan het rijden, ja?’ Will wendde zijn ogen geen moment af van de weg vóór hem.

‘Er komt zo een bord naar St. Florian,’ zei Lucy. ‘Ik heb je er op de heenweg op gewezen, weet je nog? O, Will, het is maar een paar kilometer naar de kust. Kom op nou. Ik heb je toch gezegd dat ik daarheen wilde.’ Ze deed haar best niet kregelig te klinken.

‘En wij zijn deze week druk geweest met andere dingen. Ga je mij daar soms de schuld van geven?’

‘Ik geef je nergens de schuld van. Ik wil alleen die plek zien.’

‘Luister, Lu, we hebben de hele week van alles en nog wat moeten doen, we gaan wel een andere keer. Wat denk je? Jon heeft ons voor de zomer weer uitgenodigd.’ En alsof daarmee de kous af was, haalde Will een hendel op het stuur over en dreunde er rockmuziek door de auto, waarmee elk mogelijk gesprek in de kiem werd gesmoord.

Lucy volgde met een vinger de grillige kustlijn van Cornwall, vol beloften van smokkelaarsgrotten en woeste landtongen, en ze vroeg zich heimelijk af of er nog wel een tweede bezoek zou komen. Ze kende Jon en Natalia, het andere stel, nauwelijks; ze waren vrienden van Will en ze

was nog niet eens zo heel lang met Will. Ze wierp hem een steelse blik toe en ze werd nog somberder. Die frons was een maar al te herkenbaar signaal dat hij boos was. Hij was zevenentwintig, maar ondanks zijn vrij lange haar en de aantrekkelijke, ongeschoren look, waardoor ze in Londen had gedacht dat hij relaxed was en openstond voor nieuwe ideeën, bleek hij helemaal niet zo te zijn. Wat de anderen aanging, Jon had net als Will een obsessie om de beste surfstranden op te zoeken en Natalia dacht alleen maar aan winkelen. Lucy was de enige die er zin in had om zelfs bij regenachtig weer een wandeling over de kliffen te maken. Maar als nieuwkomer bij de groep, en omdat ze geen eigen vervoer had, moest ze zich wel naar hun plannen schikken. Ze sloeg haar armen over elkaar en starde uit het raampje terwijl ze haar best deed om de muziek te negeren die ze niet om aan te horen vond.

Will keek naar haar en draaide het volume lager. ‘Je ziet er behoorlijk ellendig uit,’ merkte hij op.

‘Dank je,’ zei ze. ‘Ik begrijp niet waarom je zo wanhopig graag naar huis wilt.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik wil de rit achter de rug hebben. En trouwens, we hebben van alles te doen. Ik heb deze week de editingsuite geboekt en ik moet de samenvatting nog doornemen.’

Will was freelancefilmreditor en Lucy werkte als productieassistent voor een televisieproductie maatschappij.

‘Je denkt toch zeker niet nu al aan werk, hè, Will?’

‘Jij hebt geluk dat je de volgende week vrij bent.’

‘Ik vind dat ik het heb verdiend... O, kijk!’ Er kwam een wegwijzer in zicht. Lucy ging meer rechtop zitten. ‘De afslag. Alsjeblieft, Will. Het duurt maar twintig minuten, heus. Laten we alsjeblieft gaan.’

Will, die een beetje schrok van deze onstuimige kant van Lucy, liet zich vermurwen en gaf een ruk aan het stuur.

‘Dank je wel,’ hijgde Lucy en ze raakte zijn arm aan. Hij trok zijn voorhoofd in een frons.

Ze reden in stilte verder, de smalle weg kronkelde tussen hoge heggen door. Een paar keer moesten ze stoppen om tegenliggers te laten passeren. Will trommelde met zijn vingers op het stuur.

‘Hoe ver nog?’ gromde hij.

‘Nog maar ruim vijfhonderd meter. O, kijk, de zee!’

Ze hadden een plateau overgestoken en waren nu op het punt waar het land naar een hoefijzervormige baai omlaag glooide. Links maakten de kliffen een bocht naar een kaap met een vuurtoren. Het uitzicht naar rechts werd geblokkeerd door een rij Schotse naaldbomen die vol kraaiennesten zaten. Voor hen uit liep de weg steil omlaag naar een groepje witgepleisterde huizen, waarschijnlijk het begin van de stad.

Opnieuw een bord, met een pijl naar rechts naar een laan achter de naaldbomen: ‘HET STRAND EN CARLYON MANOR,’ las Lucy hardop voor. ‘Will, stop! Dit is Carlyon!’

Will keek eerst in zijn spiegel voor hij op de rem trapte. ‘In hemelsnaam, Lu. Ik dacht dat je naar de stad wilde.’

‘Dat wil ik ook, maar Carlyon Manor, zie je wel? Daar woonde oma toen ze klein was.’

Will mompelde binnensmonds iets ongeduldigs, maar sloeg toch de weg naar rechts in. Lucy staarde uit het raam naar de wilde narcissen in de heggen, waar ze vrolijk van werd.

Zo’n zevenhonderd meter verder kwamen ze bij een tweesprong in de weg. Er stond een wit bord met daarop de parkeertarieven en een pijl naar links, naar de stranden. ‘Hier weer naar rechts,’ zei Lucy, en de auto zwenkte tussen een paar granieten paaltjes en over een diepliggend weggetje waar zich aan weerskanten pas omgeploegde velden uitstrekten. Toen kwam er opnieuw een bocht en een korte oprijlaan naar links, naar een paar hoge smeedijzeren hekken die in een lange, stenen muur bevestigd zaten.

‘Stop hier,’ zei Lucy en Will bracht de auto tot stilstand.

Ze zwaaide haar portier open en haastte zich naar de hekken. Ze waren op slot en het hangslot zat vol roest. Gefrustreerd rammelde ze eraan en keek toen tussen de spijlen door om een glimp van het huis op te vangen, maar een massa bomen verzwolg het uitzicht.

Will zei: ‘Jammer. Stap in. We gaan,’ en hij liet de motor even brullen, maar Lucy had gezien dat er iets verderop een paar stenen uit de muur op de weg waren gevallen.

Ze pakte haar cameratas van de passagiersstoel, zwaaide die over haar schouder, zei: ‘Zo terug,’ en sprintte weg.

‘Lucy!’ riep Will.

Ze zwaaide zonder achterom te kijken.

Zo’n honderd meter verder dan de hekken zag ze dat een gedeelte van de muur op instorten stond. Ze klauterde omhoog, sprong aan de andere kant in het struikgewas en baande zich een weg door een groep dicht op elkaar staande bomen. Daar bleef ze staan kijken. Iets verderop lag Carlyon Manor.

Op de foto’s die ze in oma’s doos had gevonden, was Carlyon een langwerpige, elegant elizabethaans stenen huis, omgeven door fraaie bomen, en de golvende gazons waren bespikkeld met zonlicht. Dit gebouw was verwaarloosd en zwartgeblakerd door vuur, de contouren van het gehavende skelet staken af tegen de lucht en er stond nog één armzalige schoorsteen overeind, als een vleugel van een verpletterde vogel. Instinctief haalde ze haar camera tevoorschijn en maakte een paar foto’s, terwijl ze zich de hele tijd afvroeg wanneer dit gebeurd kon zijn. Niemand had het ooit over een brand gehad.

Ze repte zich over het verwaarloosde gazon en het met onkruid overwoekerde grindpad. Een paar traptreden leidden naar de voordeur, maar het enige wat er nog van de dubbele deuren over was, waren houtschilfers aan een paar roestige scharnieren. Ze drentelde naar de drempel, overwoog of het misschien gevaarlijk was, maar toen kreeg de nieuwsgierigheid de overhand en ze stapte naar binnen.

Ze kwam in een vervallen vestibule waar je door het dak een stuk hemel kon zien. Ze dwaalde voorzichtig van kamer naar kamer, stapte over puin, liep langs verwrongen vormen van wat ooit metaal was geweest terwijl ze haar best deed zich voor te stellen hoe het huis er ooit had uitgezien. Met enige moeite kon je nog afleiden hoe de kamerindeling op de begane grond was geweest, zag ze, en min of meer ook waar ze voor gebruikt waren. Wellicht was er ooit een centraal trappenhuis geweest, dacht ze, en een galerij, maar misschien beeldde ze zich dat maar in.

Ze staaarde verbijsterd om zich heen en vroeg zich af wanneer de brand had gewoed en hoe die was ontstaan. In een grote kamer achter in het huis keken de roestige resten van openslaande deuren uit op een terras met flagstones en daarachter een wilde tuin. Je was hier precies boven op het klif, en tussen de dwarrelende bladeren van een populier glinsterde de zee.

Ze ging de kamer weer in. Ze vermoedde dat dit ooit de salon was geweest. Het aangevreten metalen skelet van een fauteuil lag bij de haard. Aan de muur erboven hing de verkoolde omtrek van wat ooit een reusachtige spiegel was geweest. Ze stak de doorgerotte vloer over, puin knarste onder haar voeten, en bestudeerde de vernielde schoorsteenmantel. Je kon nog steeds een uitgesneden ontwerp zien. Ze streek met haar vingers over de hobbels en knobbels van het verbrande hout, verwonderde zich over het patroon van fruit en bloemen. Dat moest een verbijsterend staaltje vakmanschap zijn geweest. Ze was gefascineerd door de spookachtige overblijfselen van de spiegel en de fauteuil, en ze pakte opnieuw haar camera.

Dromerig bewoog ze zich door de kamers, nam foto's van alles wat haar opviel, probeerde zich de mensen voor te stellen die hier hadden gewoond. Soms dacht ze dat ze kinderstemmen hoorde. God verhoede dat er kinderen in huis waren toen dit gebeurde. Maar het waren vriendelijke stemmen, geen geluiden van doodsangst, en ze besefte opeens dat het de wind was die door de ruïnes riep.

Een half uur later realiseerde ze zich dat er echt iemand aan het roepen was. Will. Die was ze glad vergeten. Ze zocht zich een weg naar de voordeur en keek over het park naar buiten. Hij stond bij de groep bomen, wijdbeens en met zijn handen in de zij. Ze zwaaide en hij rende naar haar toe.

‘Lucy... In godsnaam... Ik wist niet waar je naartoe ging. Je was zo maar verdwenen.’

‘Sorry. Ik was de tijd vergeten. Is dit niet prachtig?’

Hij keek langs haar heen naar de ruïne. ‘Ik vind het eerder een vuilnisbelt. Hoe noemde je het ook alweer?’

‘Carlyon Manor. Waar oma als klein meisje heeft gewoond.’

‘Heel mooi,’ zei hij, ‘en vast gevaarlijk. Maar kom nu mee. We moeten gaan.’

Zijn bevelende toon stond haar niet aan, maar schoorvoetend liep ze de trap af. ‘Maar ik moet St. Florian nog zien,’ zei ze en ze beet op haar lip toen ze zijn woedende gezicht zag.

‘Sorry, Lucy, maar dat gaat gewoon niet gebeuren. We moeten naar huis.’

Hij was echt razend en dat maakte haar kwaad, maar ergens kon ze het ook wel begrijpen. Ze wilde achter hem aan naar de auto lopen, maar dat ging niet van harte; ze kon het malle idee niet van zich afzetten dat het huis haar terugriep.

Ze zag dat Will de auto al had gekeerd zodat die resoluut richting huiswaarts wees. Ze stapte in en toen hij de motor startte, stelde ze zich opeens voor dat ze de hele weg naar Londen naast hem zou zitten, naar de schetterende muziek moest luisteren en moest praten over de ellendige documentaire die hij aan het editen was, terwijl de stad St. Florian, waar ze nog altijd niet was geweest, steeds verder buiten bereik kwam.

Ze reden nu langs de naaldbomen met de kraaiennesten en Will had zijn richtingaanwijzer naar links uitstaan, de andere kant op dan St. Florian. Er kwam een krankzinnig idee in haar op. Ze hoefde nog helemaal niet naar huis.

‘Will,’ zei ze. ‘Stop de auto en laat me eruit.’

Hij aarzelde. ‘Lucy, alsjeblieft. Ik wil als het even kan vandaag nog zien thuis te komen.’

‘Ik ga niet mee.’

‘Wat?’ Hij vertrok zijn gezicht in een ongelovig masker.

‘Moet je horen, ik heb nog een week,’ zei ze tegen hem. ‘Daarin was ik van plan een beetje met foto’s te gaan spelen, misschien een paar inlijsten, maar dat kan ik altijd nog doen. Ik blijf hier, mijn besluit staat vast. Ik wil St. Florian goed bekijken, eens zien of ik bij iemand navraag kan doen over Carlyon en mijn familie.’

‘Dat is belachelijk. Waar ga je dan logeren? Je kunt zoiets niet zomaar even beslissen.’

Ze sloeg haar ogen ten hemel. ‘Ik bedenk wel wat.’ Ze pakte haar handtas en camera. ‘Bedankt, Will. Voor alles. Het was gaaf.’ Ze boog zich naar hem toe, gaf hem een vluchtige kus en opende het portier. Hij bleef als verstarde zitten, keek haar niet aan. ‘Wil je alsjeblieft de kofferbak opendoen? Ik wil mijn koffer.’

Hij staarde haar met een bezorgde en ongelukkige blik aan en zei: ‘Dit is zo idioot. Moet je horen, laten we ’t zo doen: ik breng je naar St. Florian, als je dat dan zo graag wilt. Daarna ga je met mij mee terug.’

Ze werd niet alleen hoorndol van de toon waarop hij het zei, maar

ook van het feit dat dit avontuur hem geen zier interesseerde.

‘Dat hoeft echt niet. Ik loop er wel naartoe. Doe de kofferbak nou maar open.’

‘Lucy...’

‘Ik wil dit in m’n eentje doen.’ Dat wist ze nu zeker.

Even later stond ze met haar koffer langs de kant van de weg en keek zijn wegsnellende auto na.

‘Dag, Will,’ fluisterde ze.

Met haar rolkoffer in de hand ging ze op pad, heuvelafwaarts naar de stad en met de lentezon warm op haar rug.

Drie maanden eerder

Als Lucy's vader, Tom, nog had geleefd, dan had hij Lucy's reis naar St. Florian moeten maken. Maar dat had hij niet gewild, dus deed zij het voor hem.

Haar queeste begon op een middag halverwege januari toen ze op bezoek was bij haar stiefmoeder Helena, in Suffolk. Helena had haar gevraagd om uit Londen over te komen omdat ze Toms spullen had opgeruimd en ze haar een paar dingen ervan wilde geven.

Terwijl Lucy met haar huurauto door het onherbergzame landschap van East Anglia reed, nam ze haar gevoelens onder de loep. Eigenlijk was het vreemd dat haar langdurige wrok jegens Helena niet minder was geworden nadat haar vader in juni vorig jaar bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen. Integendeel, die was erger geworden. Ze had heus wel met haar stiefmoeder te doen. Iedereen die Helena's afgetrokken gezichtsuitdrukking zag en hoe ze voortdurend afwezig haar handen wrong, wist wel dat ze heel veel van Tom had gehouden en veel verdriet had. Maar Lucy kon het Helena niet vergeven dat ze haar vader had afgepakt. Ze had het ook verschrikkelijk gevonden dat Helena, de tweede vrouw, de nieuwkomer in Tom Cardwells leven, een centrale rol speelde in de formele afwikkeling na zijn dood. Als Toms wettige echtgenote was het Helena, niet Lucy of Lucy's moeder Gabriella, die naar het ziekenhuis was geroepen nadat het autowrak was gevonden. Helena die de begrafenis regelde, Helena die, bij ontstentenis van een testament,

de verdeling van Toms bezittingen op zich had genomen, hoewel ze geen problemen had gemaakt over Lucy's wettelijke erfdeel.

Boven op haar eigen verwarde gevoelens, was Lucy aangedaan geweest door het intense verdriet van haar moeder. Toen Tom doodging, was het voor Gabriella Cardwell alsof hij haar opnieuw had verlaten, en ze vond geen troost in het feit dat hij deze keer de Andere Vrouw ook had verlaten. Er was geen sprake van dat de twee weduwen samen hun verdriet zouden delen; Lucy vermoedde dat ieder van hen maar al te duidelijk in de ander zag waarin ze in hun relatie met Tom zelf tekort waren geschoten, en zij had er schoon genoeg van om ertussenin te zitten.

Toen Lucy in het rustige straatje buiten Walnut Tree-cottage uit de auto stapte, zag ze dat Helena haar bij de voordeur opwachtte, een slanke vrouw in een duifgrijze twinset. 'Wat ben je laat,' riep Helena haar toe. Ze had een hoge stem die wat beefde. 'Ik maakte me al ongerust.'

'Sorry, Helena,' zei Lucy met een schuldgevoel. 'Ik ben pas om één uur vertrokken en daarna duurde het een eeuw voor ik Londen uit was.'

'Het is al goed, hoor,' zei Helena. 'Het is alleen, sinds je vader... Ik kan er niets aan doen dat ik zo ongerust ben.' Toen Lucy haar een kus gaf, voelde haar wang droog aan en Lucy zag nu dat er een grijze zweem over haar matbruine haar lag, als een soort aslaag.

De witte anjers die Lucy onderweg bij een benzinstation had gekocht, waren geknakt en uitgedroogd. Ze mompelde een excuus en gaf ze aan haar.

'Wat attent van je, liefje. En ik ben zo blij dat je er bent.'

'Ik had eerder moeten komen.'

'Ach, je hebt het al zo druk. Je bent weggeweest, hè?' Helena hing Lucy's jas in een garderobekast en ging haar voor naar de steriele, witte keuken. 'Had je het aan de telefoon niet over Roemenië?'

'Bulgarije,' antwoordde Lucy terwijl ze toekeek hoe Helena de verschrikkelijke bloemen in een crèmekleurige porseleinen vaas schikte. 'We waren daar om een kostuumdrama op te nemen. Ik ben er drie weken geweest, af en aan.'

Helena zette de vaas in de hal op een plank tussen twee gezichtloze dansfiguurtjes. 'Nou, volgens mij moeten we hier beginnen.' Ze duwde

de deur naar de eetkamer open en haar stem haperde. Lucy zag waarom. Op de tafel stonden vier lelijke kartonnen dozen, een smet op Helena's keurig geordende leventje.

'Dat zijn allemaal spullen van je vader,' zei Helena. 'Zijn kleren zijn naar een liefdadigheidswinkel gegaan.'

'Ja, natuurlijk,' zei Lucy vlug. Ze moest er niet aan denken dat wildvreemden haar vaders pakken en schoenen zouden dragen.

Helena keek haar aan. 'Zoals je weet zijn al zijn financiële zaken afgehandeld. Alleen deze dozen nog en een paar dingen in zijn werkkamer, de boeken, natuurlijk.'

Een van de dozen was zo vol dat die niet helemaal dicht kon. Boven op een stapel rugbyblaadjes lag een foto in een zilveren lijst. Helena pakte hem op en zei: 'Dit lag in de onderste la van zijn bureau. Is dat niet je grootmoeder?'

Lucy nam de foto over met een liefdevolle steek van herkenning. Het was oma op het strand toen ze jong was, de foto die haar vader had gebruikt tijdens de uitvaartdienst bij haar begrafenis. Gedurende Lucy's hele jeugd had hij thuis op een boekenplank gestaan. Maar kennelijk had vader hem hier opgeborgen, alsof hij het niet kon verdragen om er naar te kijken. Hoe kwam dat?

'Hoe dan ook,' zei Helena, 'je zou me een groot plezier doen door dit allemaal mee te nemen.'

'Graag,' zei Lucy. Ze zei er maar niet bij dat het niet bepaald aan Helena was om dit aan haar te geven.

Alsof ze haar gedachten kon lezen, richtte Helena haar vaste, grijze blik op Lucy en zei op effen toon: 'Er is nooit enige twijfel over geweest dat dit naar jou zou gaan.'

'Nee, natuurlijk niet,' zei Lucy. Ze staaarde nog altijd naar de foto. Haar grootmoeder was zo mooi geweest, en bij de zelfverzekerde, zijdelingse blik die ze in de camera wierp werd Lucy beroepshalve een beetje nijdig. Haar grootmoeder stond altijd mooi op foto's, het klopte echt dat er mensen waren op wie de camera dol was.

'Ze was heel aantrekkelijk, hè?' merkte Helena misprijzend op. 'O, ik weet dat deze situatie niet gemakkelijk voor je is, Lucy. Ik hoop alleen dat jij en ik... dat we vriendinnen zullen blijven.'

‘Natuurlijk.’ Het zou wreed zijn om iets anders te zeggen, maar Lucy vroeg zich oprecht af of ze een vriendin van haar zou kunnen worden. Helena was niet alleen bijna dertig jaar ouder dan zij, maar wat hadden ze in hemelsnaam met elkaar gemeen?

‘Je vader was me heel dierbaar. Hij leek zo verloren en ongelukkig toen ik hem leerde kennen. Hij had me nodig.’

Hoezo? wilde Lucy vragen, maar daar was ze te trots voor. Er kwam een beeld bij haar op van haar moeder die de ogen uit haar hoofd huilde nadat Lucy’s vader was weggegaan, haar vlekkerige gezicht, het haar kroeziger dan ooit. Los van het handen wringen was Helena altijd beheerst, had zichzelf in de hand. Wat had haar vader in deze kalme, kleurloze vrouw gezien?

De kern ervan lag ergens in de reden waarom Tom na de dood van Lucy’s grootmoeder zo was veranderd, en toen hij de dozen met papier en aandenkens die ze had achtergelaten ging naspeuren. Hoorde dat bij het rouwproces of had hij iets tussen haar bezittingen gevonden wat hem dwarszat? Zelfs nu begreep Lucy het nog niet helemaal. Haar vader was een heel introverte, trotse man geweest met een sterk gevoel voor traditie, en hij sprak zelden over gevoelens. Maar hij was altijd hartelijk en liefhebbend geweest, en Lucy kon er geen wijs uit waarom hij al zijn banden had doorsneden om een nieuw leven te beginnen.

Nadat ze samen met Helena de dozen in de auto had gezet, dronken ze thee uit tere kopjes in de beigeleurige zitkamer, en Helena zei: ‘Zullen we boven gaan kijken?’

Boven in de cottage bevond zich een ruime zolder die Tom had omgetoverd tot studeerkamer vlak nadat ze een jaar of zes, zeven eerder het huis hadden gekocht. Terwijl Helena de lichten aandeed en aan de plakkerige jaloezieën prutste, keek Lucy de kamer rond. Dit was de enige plek in het huis waar Lucy haar vaders aanwezigheid nog kon voelen. Zijn verschoten marineblauwe sweatshirt hing aan de achterkant van de deur, waarschijnlijk over het hoofd gezien tijdens de liefdadigheidsopruiming. Ze herkende hem ook in de keurig nette rijen boeken, het oude mahoniehouten bureau voor het raam dat uitkeek over de donker wordende winterse velden.

Haar aandacht werd getrokken door een foto die onder het bureau was gevallen. Ze raapte hem op. Het eerste rugbyteam van vijftien man sterk van haar vaders school, zijn achttienjarige gezicht jongensachtig en gretig op de voorste rij. Ze bestudeerde hem om te zien of ze sporen zag van de sombere, introverte man die hij uiteindelijk zou worden, maar er viel haar niets op. Ze legde de foto op het bureau naast de computer, bij nog een kartonnen doos.

‘O ja,’ zei Helena, ‘die moet je ook meenemen. Dit zijn vooral spullen van je oma.’

Lucy tilde de flappen op en keek erin. Bovenop lag een gele ringband en toen ze die opende, zag ze dat er notities in stonden in haar vaders kleine, nette handschrift: lijsten met datums, diagrammen met pijlen en een naslagwerk over de D-Day-invasies. Militaire geschiedenis dus, meer niet. Teleurgesteld haalde ze de band eruit. Daaronder lag een groot vierkant blik, dat vroeger als cake- of koekblik dienst had gedaan, met een plaatje van een tuin erop. Ze tilde het deksel op en rook een rozengeur. In het blik zat een allegaartje aan aandenkens. Ze deed het weer dicht. Ze wilde er niet in het bijzijn van Helena naar kijken.

‘Wat zal ik met de boeken doen?’ Helena stond bij de planken en zette een rij oude schoolverhalen met versierde rug recht. Ze leek hier niet op haar plaats. Toms studeerkamer was zijn eigen persoonlijke wereld geweest. Hier had hij vele uren in de grote leunstoel zitten lezen, aan het bureau zitten schrijven of het internet afgeschuimd op zoek naar verkopers van tweedehandsboeken.

‘Ik zou ze alleen maar willen omdat ze van pap zijn geweest,’ zei ze, ‘en in mijn flat heb ik daar geen ruimte voor.’

‘En je moeder?’

‘Nee. Kun je ze niet proberen te slijten aan die winkel in de hoofdstraat?’

‘Dat is waarschijnlijk nog het beste.’ Helena keek nu de kamer rond, vroeg zich af wat ze nog meer aan Lucy mee kon geven. Haar blik bleef op de computer rusten. ‘Ik heb nog iets anders voor je, Lucy. Je vader deed onderzoek naar jullie familiegeschiedenis. Misschien vind je dat wel interessant. Ik heb vanochtend geprobeerd de documenten te printen, maar dat rotting doet ’t niet.’

‘Ik wil het wel even proberen, als je wilt,’ bood Lucy nieuwsgierig aan. Ze ging zitten en deed de computer aan.

‘Ik raadde het wachtwoord meteen,’ zei Helena. ‘Het is “wasps”.’ Toms favoriete rugbyteam.

Lucy typte het in en er verscheen een reeks icoontjes op een zwart met geel scherm. Helena wees naar een document dat ‘Cardwell’ heette. Een bladzijde met tekst vouwde zich open. Lucy staarde naar de kop. Daar stond de naam van een man.

‘Wie is Rafe Ashton?’ vroeg ze.

‘Heb je nooit van hem gehoord?’ antwoordde Helena met gefronste wenkbrauwen.

‘Nee.’

‘Je vader zei dat hij een oom van hem was. Je moet van hem gehoord hebben.’

‘Nee, echt niet,’ zei Lucy nadrukkelijk. Oudoom Rafe? De naam zei haar niets.

‘Ik vermoed dat hij de jongste broer van opa Gerald was.’

‘Ik had geen idee dat hij er een had. Waarom heette hij dan niet Rafe Cardwell?’

‘Hij zal een halfbroer zijn geweest. Hoe dan ook, hij raakte in de oorlog vermist, of zo. Het is allemaal een beetje verwarrend.’

‘Ik neem het mee en zal erin duiken.’ Het ergerde Lucy dat Helena kennelijk meer wist van de familie dan zij. De printer kwam ratelend tot leven en een aantal bladzijden schoof zacht in de papierlade. Ze stopte ze in de kartonnen doos en, met de doos in haar armen, keek ze voor waarschijnlijk de laatste keer rond in haar vaders kamer.

‘Ik moet gaan,’ zei ze tegen Helena. ‘Ik heb om acht uur met een vriendin in Londen afgesproken.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Helena, maar ze keek teleurgesteld.

Eenmaal op de terugweg was Lucy Helena snel vergeten. Ze was al met haar gedachten bij het mysterie van oudoom Rafe.

Lucy woonde in een piepklein appartement dat ze met hulp van haar vader had gekocht, niet ver van het kanaal bij Little Venice in Noord-Londen. Ze vond het heerlijk om over het jaagpad te lopen en de boten te

zien langsvaren, en ze vond het jammer dat ze niet in de tijd van de trek-schuit geboren was. Tegenwoordig zaten er voornamelijk toeristen op. Vorig jaar had ze een serie foto's, die ze in die buurt had gemaakt, goed verkocht tijdens een tentoonstelling in een galerie in Camden.

Voor wat haar werk betrof, had Lucy het gevoel dat ze op een kruispunt stond. Fotografie was haar hobby, maar misschien ging ze daar meer mee doen. Ze was blij met de kleine tv-productiemaatschappij waar ze nu werkte, maar ze wilde meer verantwoordelijkheid. Haar baas, Delilah, had haar aangemoedigd. 'We worden altijd gevraagd om korte documentaires te maken,' zei ze. 'Serieuze thema's, vrouwenlevens, dat soort dingen. Kom maar met een paar ideeën.' Lucy had er een paar voorgesteld, maar tot nu toe zonder resultaat.

Lucy was zevenentwintig en had nog steeds niemand gevonden met wie ze haar leven wilde delen; ze was zo superonafhankelijk dat ze zich afvroeg of ze dat ooit wel wilde. Will, die ze via haar werk had leren kennen, was de laatste in een niet erg lange rij vriendjes.

In de weken na haar bezoek aan Helena, als ze zich zo sterk voelde dat ze het aankon, zette Lucy een van haar vaders dozen op de ontbijttafel in haar flat en haalde de schatten er een voor een uit. Ze stond niet lang stil bij zijn persoonlijke dingen – een kist van houtsnijwerk met manchetknopen en dasspelden; zijn lievelingselpees met de folkmuziek – maar zette die onmiddellijk uit het zicht en uit haar gedachten in een kast in haar slaapkamer. Ze was echter in de ban geraakt van de foto van haar grootmoeder. Ze zette hem op het bureau en merkte dat ze er zo nu en dan een blik op wierp als ze aan het werk was. Vreemd te beseffen dat de oude, invalide vrouw die zij had gekend ooit deze prachtige, jonge vrouw was geweest.

Lucy had zielsveel van haar vaders moeder gehouden, maar als ze als kind in het maffe appartement in het Londense herenhuis op bezoek moest, was dat soms een hele beproeving. Er hing daar een atmosfeer van vergane glorie, waar van je werd verwacht dat je je beste beentje voorzette. Angelina Cardwell zag Lucy graag mooi aangekleed, waar Lucy soms tegen in opstand kwam, wat weer tot ruzie tussen haar ouders leidde. Haar moeder Gabriella was van mening dat mensen

mochten dragen wat ze wilden, terwijl haar vader daartegen inbracht dat mooie kleren een vorm van respect waren, en dat oma Cardwell ervan hield om kleine meisjes in mooie jurkjes en gepoetste leren schoenen te zien, en niet in spijkerbroeken en sportschoenen. Aangezien Gabriella meestal geen zin had om met Tom en Lucy mee te gaan op deze bezoeken, won Tom het meestal. Als tiener leerde Lucy genieten van de uitdaging om aan oma's hoge kledingseisen tegemoet te komen zonder dat ze concessies deed aan haar eigen kleurrijke kledingstijl. Oma had geen bezwaar tegen modieuze kleding, sterker nog, eigenlijk vond ze het prima.

Dan zaten ze met z'n drieën bij elkaar op de te dik gewatteerde stoelen thee te drinken die werd geserveerd door oma's Poolse daghulp. Ze babbelde over wat Lucy op school had gedaan en of oma, die ernstig leed aan nervositeit en artritis, zich goed genoeg voelde om met een paar vriendinnen een cruise te gaan maken. Voor zover Lucy het zich kon herinneren, was dat er nooit van gekomen.

Op een zondagmiddag was Lucy in een melancholieke bui en bekeek de doos die ze uit haar vaders studeerkamer had meegenomen. In Angelina's koekblik zaten een in een tissue gevouwen haarlok van Tom, een kinderlijk getekende verjaardagskaart die hij voor zijn moeder had gemaakt en een paar gebreide wantjes. Ze stak haar vinger in een ervan. Had haar vader werkelijk ooit zulke kleine handjes gehad dat ze hierin pasten?

Er waren een paar brieven en ansichtkaarten, die hij vanaf school naar zijn ouders had gestuurd, of vanaf zijn vakantieadres. En nog veel meer foto's: slechts een paar van Tom als peuter, maar verschillende van hem als schooljongen en daarna als tiener. Er zat een foto van de bruiloft van Lucy's ouders tussen, een kiekje van haarzelf in haar moeders armen toen ze drie jaar oud was, met de enorme groene teddybeer die ze glorieus op een kermis had gewonnen. Dit had haar grootmoeder allemaal in deze doos vol herinneringen bewaard en Lucy was verdrietig en gelukkig tegelijk terwijl ze ernaar keek.

Ze zette het koekblik weg om te kijken wat er verder nog in de doos zat. Er zaten geen identiteitspapieren van haar vader bij, maar ze vermoedde dat Helena die nog nodig had. Er waren nog meer foto's, nog

verder terug in de tijd, een zeldzaam exemplaar van opa Gerald als jongeman, voordat hij gewond raakte. Ze herinnerde zich hem vagelijk, een verontrustend ogende man met littekens op zijn gezicht en een glazen oog.

Op veel foto's stond een elizabethaans huis met hoge schoorstenen. Op één kiekje klopte een dienstmeisje uit een open raam een stoffer uit, op een andere speelde een groepje van vijf kinderen croquet op het gazon. Er stonden twee jongens op de foto, één donker, één blond, een sip meisje met een vierkant gezicht die met toegeknepen ogen in de camera keek en haar croquethamer als een geweer naar voren stak... Dat moest oudtante Hetty zijn. Een tenger meisje draalde verlegen op de achtergrond. Lucy had geen idee wie zij was.

Haar grootmoeder had soms iets verteld over het huis aan de zuidkust van Cornwall, waar ze was opgegroeid. Carlyon, zo had ze het genoemd, Carlyon Manor. Het was er niet meer, had ze gezegd. Lucy wist niet zo goed hoe dat kon. Daarna haalde Lucy er een zwart-witansichtkaart uit van een kustplaatsje. ST. FLORIAN, zo luidde het bijschrift. Daar stond Carlyon, herinnerde ze zich nu.

Ze keek weer naar de foto met de kinderen bij Carlyon. Het was verdrietig als je bedacht hoe alles door de tijd heen veranderde. Oma's oudste broer Edward was dood, gesneuveld in de oorlog. Oudoom Peter leefde nog, maar woonde in Manhattan en van hem hoorden ze weinig. Oudtante Hetty, een heel norske dame die ze alleen op belangrijke familiebijeenkomsten tegenkwam, woonde ergens in een verzorgingstehuis en had zich niet goed genoeg gevoeld om naar de begrafenis van Lucy's vader te komen.

Tot nu toe was er niets over oudoom Rafe. Het leek er inderdaad op dat hij uit de familieannalen was gewist. Wat had hij in hemelsnaam gedaan? Lucy groef nog wat verder in de doos en haalde er een foto uit die zich in een hoek had vastgewerkt. Ze had er bijna overheen gekeken. Ze staarde ernaar en had het gevoel dat ze naar een gezicht keek van iemand die ze ooit, lang geleden, had gekend, maar daarna was vergeten. Zou deze jongeman Rafe kunnen zijn?

De Mermaid Inn op het plein van St. Florian was kortgeleden in de kleur van dikke room geschilderd. Het heldere uithangbord beeldde een sirene uit, met albasten huid en liggend op een golf. Lucy glimlachte om de ondeugende blik in haar ogen en liep naar binnen.

Er was niemand in de receptieruimte, maar een heerlijke geur van braadboter duidde erop dat er iemand in de buurt moest zijn. Op de ping van de bel kwam een jonge vrouw tevoorschijn, ze had een rond gezicht en haar haar in een slordige paardenstaart gebonden. Ze worstelde zich met een baal schone was door de dienstingang en liet die naast de balie vallen.

‘Sorry dat je moest wachten, lieffie,’ zei ze. ‘Alle bestellingen zijn te laat geleverd vandaag. Wat kan ik voor je doen?’

‘Hebt u een kamer voor me? Ik heb niet gereserveerd of zo.’

‘Je hebt geluk,’ zei ze. ‘Er was vanochtend een annulering.’

De kamer was verrassend goedkoop en het meisje leidde Lucy een paar trappen op. Het was een hokkerige, L-vormige zolder met uitzicht op de lucht, maar Lucy vond het mooi dat het oude gebouw zo robuust was en hield van de geur van lavendel. Na een blik op de kleine douche-ruimte en het koffiezetapparaat was ze helemaal tevreden. Het was misschien een beetje krap, maar voor een paar dagen was het prima.

‘O, ik wil graag iets laten wassen,’ zei ze tegen de jonge vrouw. Ze had maar net genoeg kleren bij zich gehad voor het weekje vakantie met Will.